

sed omnia juxta suum beneplacitum eventura crederet. Verum anima semel malignitate capta stolidior curâ efficitur: Sic arrogantia, ac superbia factus stultescere facit homines, ut nihil quod eis officiat, videant: nihil, quod eis resistere valeat, cogitent. Sic dicebat stultissimus Nabuchodonosor sanctis pueris: Quis est Deus, qui eripiat vos de manu mea, Daniel. 3. num. 15.

Daniel. 3.

36.

Nuntiavit Achab Jezabel, quod Elias interfecisset omnes Prophetas Baal; quæ mandavit dicere Eliæ: Hac mihi faciant Dii, & hæc addant, nisi hac hora cras posuero animam tuam, sicut animam unius ex illis. 3. Reg. 19. n. 2. Quomodo mulier tam confidenter, & audenter sibi persuadear, quod Eliam apprehendat, ac teneat in manu. Quomodo hoc dicit mulier, cum valde notum esset omnibus, quod Spiritus Domini asportabat Eliam in loca diversa, valde cunctis ignota, ut ei dixit Abdias: Spiritus Domini asportabit te in locum, quem ego ignoro, 3. Reg. 18. n. 12. tamen mulier per superbiam suam tam vehementer stultescerat, ut apud se statueret, quod ad nullum locum Spiritus Domini posset asportare Eliam, ad quem manus ejus non pervenerunt, ut eum tenerent, ac interficerent. Abulensis 6. q. 2. ait: Putabat Jezabel, quod nullo modo posset Elias fugere à facie ejus, quin caperetur, ideo confidenter dixit, quod poneret animam suam sicut animam unius de Prophetis Baal, scilicet quod occideret eum sequenti die, ante vesperam.

Arrogantia cogitat posse perficere, qua intendat. 3. Reg. 18.

Abulens.

37.

David exiens in prælium cum Goliath, Dixit Philistibus ad David: Numquid ego sum canis, quod tu venis ad me cum baculo? & maledixit David Philistibus in Diis suis. Dixitque ad David: Veni ad me, & dabo carnes tuas volatilibus cæli, & bestiis terre: 1. Reg. 17. num. 43.

2. Reg. 17.

44. Videbat ille superbissimus puerum Davidem absque ferro, & armis ad bellum procedentem, & promittebat se carnes ejus bestiis, & avibus daturum, pro certo habens, quod aliter res non poterat evenire; & cur non magis veretur varios esse eventus belli, & ut ait Justus Lypf. 3. Politic. Ibi sape majus periculum, ubi minus timetur: & ex valore, ac generositate, qua David tendebat in bellum, aliquid sublatens erat suspicandum ac formidandum, tamen superba mens cogitabat, nihil sibi adversarium posse persistere, sed ad ejus præsentiam omnia dissipari, & suis conatibus nihil obistere posse: & ideo confidenter promittebat se carnes ejus bestiis, ac avibus in escam datorum. Divus Basilus Seleucus Orat. 15. ita fatur: Carebat oculo fidei, quo auxiliatorem in conspicuum cerneret, ac certe demonum opera factus elatior, superbiloquentia perterrefaciebat, canumque ventres pro sepulchro promittebat. Expende verba: Demonum opera factus elatior: ex demonum suggestione veniebat, ut tanta superbia inflatus nil timeret, & superbiloquentia perterrefaciebat.

Lypfius.

Superbus omnia contemnit, nil timet.

D. Bas. Sel.

QUESTIO VIII.

Quare Sapientes Magi videntes puerum jacentem in præsepio cum humili, ac extrema paupertate, ibi ut verum Deum adorant?

It Textus num. 11. Intrantes domum invenerunt puerum, & Mariam matrem ejus, & procidentes adoraverunt eum: De his plura dixi q. 29. 30. & 31. Nun vero ad uberiores doctrinam, & ad magis explicandum mysterium, adde.

Primò: D. Augustinus serm. 6. de Epiphania ponderat, quod Magi nullam ibi invenerunt, nec purpuram, nec diademata, nec pompam, nec famulorum apparatus: sed ait, Facebat in præsepio puer ortu recens, exiguus corpore, contemptibilis paupertate; sed magnum aliquid latebat in parvo, quod illi homines primitia genium, cælo narrante didicerant: & quod intendo non videbant, promereri adorando cupiebant. Expende illud: Magnum aliquid latebat in parvo. Ubi præexcellens magnitudo sese in parvo coarctat, planum est, quod humanos animos ad majora obsequia rapiat, nulla enim tam ampla magnitudo, sive per regni diademata, sive per auri splendorem, sive per externos alios splendores gloriarum se extendit, ut afficiat, ac subjiciat humana corde, quàm magnitudo, quæ sese coarctat in parvo, & ad communem captum attemperat.

Secundò: Galfridus apud Tilmanum ait: Intrantes domum invenerunt puerum cum Maria matre ejus. Quid dicimus, quod sic invenimus est, qui sic quaesitus est? Hac universa familia nati Regis; Sed eadem virtute magis, quam paucitate mirabilis; exigua numero, sed merito satis immensa. Ubi quominus etiam, secundum hominem invenimus, quod aliqua dignum esse veneratione, eo certius liquet divinum agnovisse mysterium, qui nescit procidentes adoraverunt. Intrantes Magi quid invenerunt, quid viderunt: Hac universa familia nati Regis? & quæ est ejus familia; summa paupertas, humilitas, & abjectio; sed inde valde mirabilis, quod alta sapientia sic dispositum est ad ostendendam fidem, ac constantiam Magorum, qui non attendebant ad externos apparatus, sed ad internam fidei lucem, quæ mysterium agnoscebat: eo certius liquet divinum agnovisse mysterium, qui procidentes adoraverunt.

Tertio D. Maximus homil. 1. de Epiphania, sic ait: Unigenitus autem Altissimi, sic humiliter ingressus est in mundum, ut indubitata Divinitatis sue deferret indicia. Natus enim de femina est, sed natus ex Virgine: ut hominem illum, Deumque, & terræ Mater, & signum celeste monstraret. Nascitur Christus Deus infans quantitate parvus, cum multa paupertate, tanquam alienæ opus indigus, fandi impos, nulla ab humanæ infantiæ generalitate discretus; & tamen in tanta abjectione, indubitata Divinitatis sue deferret indicia. Et quænam sunt hæc signa tam certa, ac aperta suæ Divinitatis? Ut hominem illum, Deumque & terræ mater, & celeste signum monstraret: Duo signa demonstra-

38. Textus.

39. D. August.

40. Galfridus.

41. S. Maxim.

Maria Virgo indubitata Divinitatis Christi signum.

monstrarunt Magi hominem illum, Deumque: & primo terræ mater; secundo, celeste signum, nempe stella; tamen primo, & principaliter terræ mater; quia sic natus de femina est, sed natus ex Virgine: quia ipsa præsentia Mariæ Deiparæ puritatem exhalabat, Virginitatem ostendebat, ac proinde quod sola Virgo generare potuerit Dei Filium, indubitata Divinitatis sue deferret signa. Pro quo elegantissime accipe Sancti Germani homil. de Nativitate Virginis, & ait: In Maria sine voce, & scriptura ipse inscriptus est Deus, & Verbum per idem legitur. Qui videt Deiparam sacratissimam sine alicujus voce, scriptura, in ea scriptus est Deus; ut ejus filius, & per ipsam generatus, & Verbum per idem legitur caro factum.

S. Germ.

42. D. Chrysol.

Quarto D. Chrysológus serm. 156. ait: Qui nobis nasci voluit, à nobis noluit ignorari, & ideo sic apparuit, ne magnum pietatis sacramentum, magni fieret erroris occasio. Hodie Magus, quem fulgentem querebat in stellis, in cunis reperit vagentem. Hodie Magus clarum miratur in pannis, quem diu in astris patiebatur obscurum. Hodie Magus, quid sibi videat, profundo stupore pervolvitur, in terra cælum, in cælo terram, in Deo hominem, in homine Deum, & universo sæculo non capacem includi corpore pusillo: ita Deus voluit venire in mundum, & à nobis noluit ignorari: & quem Magus in astris patiebatur obscurum, hodie Magus clarum miratur in pannis: ô Rex sane mirabilis, qui in cæli fulgoribus obscurabatur ignotus, nunc in præcepto manifestè cernitur à Magis, Magus clarum miratur in pannis, quem diu in astris patiebatur obscurum. Quid invenit ibi Magus? puerum vagentem in corpore pusillo, & tamen clare ibi cognoscit Divinitatem. Deus veniens in hunc mundum, elegit nasci de Virgine paupere, repatrique filius hominis pauperis, & ita in humili, ac abjecto præsepio nascitur: tamen ibi redolet sanctitas, introspicitur Divinitas, & summa celsitudo agnoscitur, ut ibi videretur in terra cælum, in cælo terram, in Deo hominem, in homine Deum. In re virtutis noli ultra humanum fastigium extolli, sed in er confuertos terminos subfiste, insolitos fuge; nam vera virtus de se dat odorem, & ejus sinceritas ostenditur, ut in terra cælum, in cælo terram videant: Ipsa verò probitas, non per signa, & res mirabiles, sed inter solitos modos exhalat, ac declaratur.

Sanctitas non requirit modos extraxit, sed insolentia manifesta.

43. Cantic. 3.

Cantic. 3. n. 11. dicitur: Egredimini, & videte filia Sion Regem vestrum Salomonem in diademate, quo coronavit eum mater sua in die desponsationis, & lætitiæ cordis ejus. Ad solemnissimum diem desponsationis, ac lætitiæ cordis veri Salomonis Christi Jesu, convocantur filia Sion, nempe omnes Angeli, ac homines terrestres, ut eum videant cum diademate, quo coronavit eum mater sua: & cur non potius convocantur ad eum videndum in diademate, quo coronavit eum Pater suus Deus verus, in splendoribus omnium Sanctorum; planè omnibus notum erat, hoc illustrius, quam illud esse. Cur ergo magis vocantur ad diadema acceptandum ex Matre, & non ex Patre? Procedebat verus Salomon Jesus, ut homo, proindeque ut verus homo voluit ostendere id, quod erat humanum ex matre, commune cum cæteris hominibus; & non id, quod erat valde pecu-

Christus in ostentatione suæ humanitatis declarat suam Divinitatem.

liare divinum ex Patre, & in eo, quod ex Matre habet secundum esse humanum, tanquam veluti se attemperans, & accommodans, ibi maxime resplendet Divinitas, ac celsitudo regniæ majestatis in cælo, & in terra. Egredimini filia Sion. Cum solum manifestat id, quod ex matre attemperans se communibus oculis affantium, ibi relucet celsitudo Divinitatis; ac suprema regalis dignitas: Gillibertus serm. 21. in Cantic. ait: Egredimini de cella vini meri ad hoc mustum, quod miscuit sapientia in cratere novo, majori cum charitate hauritur, quamvis cum charitate temperata & ideo amor debet esse intemperatus. Quis se ut amando temperet, quando nostra capacitati se temperavit immensa majestas. Cum suprema majestas se in parva humanitate dissimulat, inde majores in animos nostros excitat amoris flammæ ad ejus majestatem agnosendam.

Gillibertus

44.

Annuntians Petrus evangelicam fidem, præclara Christi gesta, gloriolamque ejus resurrectionem Cornelio: & nos, inquit, testes sumus omnium, quæ fecit in regione Iudaorum, quem occiderunt suspendentes in ligno. Hunc Deus suscitavit tertia die, & dedit eum manifestum fieri, non omni populo, sed testibus præordinatis à Deo nobis, qui manducavimus, & bibimus cum illo postquam resurrexit à mortuis, Act. 10. n. 40. hanc unicam rationem proponit Petrus, ad probanda Christi resurgentis magnæ, quod post triumphalem suæ resurrectionis gloriam, commensali familiaritate cum eo uti sunt, cum illoque manducaverunt, & biberunt. Sanè alta indagine dignum, quod Christus dum degeret in mortibus, multus erat in miraculis perpetrandis: ac post resurrectionem, aut pene nullum, vel rarum miraculum est operatus; & tantæ gloriæ majestati absque miracolorum suffragio credent homines: cur dum apparebat, non aliquid mirandum ostendit. Occumenius ibi: Qui comedimus, ac bibimus una cum ipso, postquam resurrexit à mortuis. Hinc Christi resurrectionem confirmat Petrus, quod cum eo post resurrectionem comederint... Resurrectionis autem nullum tale signum erat, quale est edisse, & bibisse. Magnum, mirabile, & stupendum signum erat in tanta resurrectionis gloria ulimatissimo vivendi modo degere: Resurrectionis autem nullum tale signum erat, quale est edisse, & bibisse. Vera, & consummata sanctitas non ostenditur in eo, quod dissimilis sis aliis, sed etiam quod cum eis convenies. Aliquando expediens fuit ut miraculorum stupore suam Divinitatem Christus suaderet; sed grandius suæ resurrectionis miraculum, sine miraculorum pompa eam insinuat, ac ostendere, communi nempe modo manducandi, ac bibendi.

Astor. 10.

Vera majestas, ac sanctitas non ostenditur in eo, quod dissimilis sis aliis.

QUÆSTIO IX.

Quare Magi aperitis thesauris suis non alia munera offerunt, nisi Aurum, Thus, & Myrrham?

45. Textus.

D.Chryf.

At Text. n. 12. Aperitis thesauris suis obtulerunt ei munera Aurum, Thus, & Myrrham. De quo multa dixi citato c. 4. q. 2. 3. 34. 35. nunc adde ex D. Chrysofomo Orat. de sancto Philogonio, ibi: Magi quidem nihil aliud, quam viderunt, & adorant: tibi vero, si cum pura conscientia accesseris, permittemus, ut sumas, & sumto domum abeas. Accede tu quoque munera offerens, non qualia deferebant illi, sed multo religiosa. Obtulerunt illi aurum; offer tu temperantiam. Obtulerunt illibus: offer tu preces. Obtulerunt illi myrrham: offer tu modestiam, & cor submissum cum elemosyna. Considera o Christiane ad quantum dignitatis apicem eveheris; magi reliquerant patriam, & regna sua; & tamen quid eis concessum est: Magi quidem nihil aliud, quam viderunt & adorant: ut ad illa toto affectu debemus festinare, siquidem Jesus non solum nobis proponitur videndus, & adorandus, sed etiam sumendus, ac manducandus, & de sancto epulo ad majora surgemus; illi obtulerunt aurum: nos offeramus charitatem ferventem, vel temperantiam, ut ait Chrysofomus: illi obtulerunt thus; nos offeramus orationem, meditationem, ac contemplationem, illi obtulerunt Myrrham, offeramus mortificationem, vel submissionem cum elemosynis, condolentes proximorum necessitatibus, ut eos foveamus, Et ita omnia munera, quæ Magi obtulerunt, in Eleemosinis pauperum distributa sunt; ut dixi tom. 1. in Evangel. lib. 2. c. 5. q. 15. n. 58.

Ene barista, munda cum submissione, ac misericordia in pauperes.

46. D.Leo.

Et inter sua dona, primum quod Magi offerunt, est aurum, de quo etiam fit mentio, quia omnia in domo Dei in sapientia disponenda sunt, & quia in domo Dei sapientes habent primum locum. Ita D. Leo in Epist. 1. Decretali, ait: Cum valde iniquum sit, & absurdum, ut imperitii Magistris, novi antiquis, & rudes præferantur emeritis: Quis non videat nil magis absolum, ac turpe esse, quam totum ordinem invertere, infima ad septima elevare, & suprema ad ima dejicere, ut si quis ligna, aut fictilia auro, vel argento anteponat, & ut si primus & principalis locus ligno, vel fictili deferatur, extraneus auro, & argento, tunc nullus est ordo, sed sempiternus horror.

47. 2. Tim. 2.

Ait Paulus 2. ad Timoth. 2. n. 20. In magna autem domo non solum sunt vasa aurea; & argentea, sed lignea, & fictilia; & quadam quidem ad honorem, quadam quidem ad contumeliam: Dic mihi, o homo, quodnam ex his vasibus secundum rectam rationem, eligendum est ad honorem, vel ad contumeliam. Planum est nisi interveniat fatuus, quod relictis aliis, quæ sunt ex auro, & argento assumenda esse; sic & tu ne invertas debitum ordinem, noli negligere aurum, & argentum virtutis, ac sapientie, ut tibi eligas, & assumas luteam, ac fictilem turpi-

tudinem peccati, ac virij. Sic pergit citatus D. Leo: Inordinata erunt omnia, si fictilia auro, & lignea præferantur argenteis. Sicut autem in ligneis, & fictilibus, horum hominum species si sine mereturatur, qui nullis adhuc virtutibus nitent: ita in aureis, & argenteis, hi sine dabo declarantur, qui per longæ eruditionis ignem, & per fornacem diurni laboris excolti, aurum probatum, & argentum purum esse meruerunt. Quibus si merces pro devotione non redditur, omnis ecclesiastica disciplina resolvitur, omnis ordo turbatur, dum in Ecclesia, qui nullum subiere ministerium, perverso eligentium judicio indebitum obtinent principatum: Ecclesia est domus, in qua omnia debent esse ordinatissima, qui auro merito tum splendore fulgent, primas teneant, qui debilis, & sine operum nitore sordidus, in imo depressus subiaceat.

Pro meritis suis excolto loco, in lignis, & fictilibus, horum hominum species si sine mereturatur, qui nullis adhuc virtutibus nitent: ita in aureis, & argenteis, hi sine dabo declarantur, qui per longæ eruditionis ignem, & per fornacem diurni laboris excolti, aurum probatum, & argentum purum esse meruerunt. Quibus si merces pro devotione non redditur, omnis ecclesiastica disciplina resolvitur, omnis ordo turbatur, dum in Ecclesia, qui nullum subiere ministerium, perverso eligentium judicio indebitum obtinent principatum: Ecclesia est domus, in qua omnia debent esse ordinatissima, qui auro merito tum splendore fulgent, primas teneant, qui debilis, & sine operum nitore sordidus, in imo depressus subiaceat.

QUÆSTIO X.

Quare Magi ex accepto responso non redeunt ad Herodem, & quisnam tale responsum dedit?

At Text. n. 12. Et responso accepto in somnis, ne redirent ad Herodem per aliam viam reversi sunt in regionem suam: Quod citato cap. 4 late explicavi questionibus 36. 37. 38. 39. 40. nunc verò adde.

Et primò D. Chrysofom. homil. 1. ex variis in Matthæum, sic ait: Post oblata itaque munera admonentur Magi ne redirent ad Herodem Regem: & sic per aliam viam reversi sunt in regionem suam. Exemplum nobis pudicitia, ac fidei præferentes. Nota singulare assertum, nimirum, Exemplum nobis pudicitia præferentes. Quod Magi divino oraculo non revertantur ad Herodem, ad exemplum pudicitia refert Chrysofomus, & quomodo recessus, & non repetitio ad Herodem, ad pudicitiam, ac castitatem spectat, maximè sanè, quia in palatio ac aula principum communiter pudicitia naufragatur; nam ibi in deliciis vivitur, quæ sunt luxuriæ fomentum, ibi enim tota conversatio, ac loquela, totusque tractatus est de feminarum pulchritudine, ac elegantia, de earumque ornatu, ac compositione, quibus luxuriæ fomes incenditur. Ingressit Abrahamus cum Sara in Ægyptum: Viderunt Ægyptii mulierem, quod pulchra esset nimis. Et numeraverunt Principes Pharaoni, & laudaverunt eam apud illum, & sublata, &c. Genes. 12. n. 14. Ibi Lypoman. ait: Qui tamopore pulchram laudaverunt Regi, per omnia Regum moribus sese attemperantibus illis, qui in domibus Regum sunt: Ecce Palatinorum negotium pulchras mulieres scire, omnique affectu eas ambire.

48. Textus.

49. D.Chryf.

In aula principum regnat luxuria, quorum studium est circa scaminas.

Genes. 12. Lypoman.

50. D.Chryf.

Secundo: D. Chrysofom. In Imperfecto homil. 2. in præsentia, postquam expendit, quanta generositate sine ullo timore Magi in magnam Civitatem Jerusalem ingressi sunt Christum annuntiantes, & modo per aliam viam abire ab Angelo jubentur, sic ait: Quasi cervos latenter jubes nunc fugere, uti alia via venientes, & alia redeamus? sed fideles constituti, nec tunc timerunt cognosci, nec modo erubescere occulte

Qui aliquid de Deo gustat, omnia temporalia con-

Philipp 3.

D.Machar. Machar. homil. 15,

51. D.Hieron.

Matth. 1.

Quo minor auctoritas præcipientis, illustrior est effectus obedientis.

52.

Matth 26.

Luc. 22.

Matth. 3.

Matth. 17.

Joan. 12.

occulte discedere, quia nec erat possibile, ut qui ab Herode ad Christum venissent, ad Herodem redirent: Expende ultima verba, Non erat possibile, ut qui ab Herode ad Christum venissent, ad Herodem redirent. Quia secundum rectam rationem, quodammodo non videtur possibile, ut ille qui post Herodem, seu res mundi in eo significatas, Christum viderunt, ejusque divina præsentia recreati sunt, illiusque affligentes delicias gustaverunt, velint iterum redire ad mundum, aut ad aliquam ejus creaturam: Unde Apostolus ad Philippenfes 3. num. 8. Propter quem, scilicet Christum Jesum, omnia detrimimus, & arbitror ut stercora, ut Christum lucrificiam: omnia arbitratu ut stercora, sive regios thesauros, sive magnificas opes, temporalem gloriam, sapientia & eloquia, ac totum mundum univertum, ut tantum Christum lucrificiam, ut ponderat D. Machar. homil. 15,

Tertiò: D. Hieronymus existimat in præsentia, quod Magi fuerunt in somnis admoniti ab ipso Domino, ut per aliam viam in patriam suam redirent; sic ait Sanct. Docto: Qui munera obtulerunt, a Domino consequenter responsum acceperunt, non per Angelum, sed per ipsum Dominum, ut meritorum Joseph privilegium demonstraretur. At ex hoc non videntur nobilitati merita Joseph, sed maximè obscurari: nam Magi ab ipso Domino, ut ab Herode fugerent, ab eoque declinarent. At Joseph, ut hoc cap. 2. n. 31. dicitur: Ecce Angelus Domini apparuit in somnis Joseph dicens surge, & accipe puerum, & Matrem ejus, &c. Ut Magi fugiant ab Herode, admonentur a Domino; Joseph ut fugiat ab Herode, admonetur ab Angelo: excellentior, & gloriosior videtur admonitio immediata data ab ipso Deo, quam ab ejus ministro, nempe Angelo; quomodo ergo asseritur a D. Hieronymo, quod Magis responsum datur per ipsum Deum, Joseph per Angelum, ut privilegium Joseph meritorum demonstraretur. Quia Magi ne redirent ad Herodem ab eoque declinarent, necessaria fuerat Domini præsentia certa sua autoritate aliam viam imperans; at Joseph in re oppidò graviore, non requisita fuit Domini præsentia, sed levis quædam per ministrum insinuat, & grandis sanè meritum Joseph prærogativa, quod cum ipso nutibus agatur ad expromptius eum sequi; quo enim minor est auctoritas præcipientis, illustrius est obtemperantis obsequium.

Cum Christus D. esset in horto in somma tristitia, & agonia præ morte imminente, orabat ad Patrem: Pater mi, si possibile est, transeat à me calix iste, verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu vis: Matth. 26. num. 39. seu ut habet Luc. 22. num. 42. Verumtamen non mea voluntas, sed tua fiat. Tunc ex alta Divina dispositione in tanta agonia, ita ut factus esset sudor ejus sicut gutta sanguinis cadentis in terram, apparuit illi Angelus de cælo confortans eum: citato Lucæ 22. num. 42. sed cur in tanta, ac summa tristitia Christi D. in tantaque ejus agonia? Cur vox Patris non auditur, ac appareret, ut factum legitimus in Baptismo. Matth. 3. n. 17. His est filius meus dilectus; & iterum in transfiguratione Matth. 17. n. 5. & apud Joan. 12. n. 8. auditur vox: clarificavi, & iterum clarificabo. Cur ergo similis vox non auditur, sed unus tantum adest Angelus in tanta agonia

Christum confortans, proponensque illi gloriam, & majestatem suæ mortis, & passionis. Hic in orto erat Christus D. ostentans summam, & admirabilem obedientiam erga Patrem. Non sicut ego volo, sed sicut tu vis: & ubi tanta obedientia resfulgebat, ad illius spendorem unius ministri vox sufficiens, ut magis obedientis affectus patefceret, & ubi tantæ obedientiæ promptitudo erat, vox Patris non requirebatur; in aliis actionibus ad declarandam gloriam, & majestatem Christi D. intonet ipsa superna vox. At modò in tanta obtemperandi submissione, illi indecens est tam altisona demonstratio, & interventus unius minimi ministri sufficiens reputatur in tam alta obedientia, quæ sit omnibus in exemplum, ut ponderat D. Leo. serm. 7. de passione: fiat voluntas tua. Hæc vox, ait, omnes Fideles instruit, omnes Confessores accendit, omnes Martyres coronavit. Nam quis mundi odia, quis sensationum turbines, quis posset persecutorum superare terrores, nisi Christus in omnibus, & pro omnibus Patri diceret, fiat voluntas tua.

ubi summa obedientia declaratur, non vox Patris, sed unius ministri sufficit.

D.Leo.

53.

Postquam David commisisset peccatum adulterii, volens Deus non ab ipso statu revocare: Misit Dominus Nathan ad David, qui cum venisset ad eum, &c. 2. Reg. 11. n. 1. Multa cum eo locutus est; David in multa æstimatione erat apud Deum, ita ut de eo diceret Dominus: Inveni hominem secundum cor meum. Cur ergo Deus ei immediatè non loquitur, sed ad hoc destinat Prophetam Nathan. Prævidit Deus ingentem contritionem Davidis, quæ futura erat omnibus in exemplum, quomodo ipse multa humilitate, ac submissione, & obedientia audit reprehensionem prophetæ, comminationem multorum malorum in eum eventuram: Non recedet gladius de domo tua... & ecce ego resuscitabo super te malum; ibidem num. 10. & 11. Ingentemque ejus dolorem, Peccavi Domino. Salvianus libro 3. de Gubernat. ait: Submisso animo auscultatur redarguentem prophetam, & non se excusat cum humilitate, ac obedientia, audit denuntiata mala, ingenti dolore percussit cor suum. Cum ergo præviderit Davidis penitentiam tot, tantisque resplendente, multaque obedientia expromptam, multaque humilitate submissam, ingentique dolore affectam; non per ipsum Dominum, sed per ministrum admonetur, quod est gloriosior obedientiæ factus, & excellentius virtutis testimonium.

2. Reg. 11.

Ingens obedientia ministro obedis. Salvianus.

Fuga in Ægyptum.

QUÆSTIO XI.

Quare Angelus suadens fugam Sancto Joseph, ait, Accipe puerum, & Matrem ejus; & non dixit Jesum, & conjugem tuam, ut alibi denuntiaverat?

At D. Matthæus n. 13. Cum recessissent, scilicet Magi, Ecce Angelus Domini apparuit in somnis Joseph. Quod est explicatum tom. 1. l. 2. cap. 7.

54.

cap. 7.